

Vad är Zen?

av Daisetz Teitaro Suzuki

Essä Ett:

Du frågar: "Vad är Zen?"

Jag svarar: "Zen är det som får dig att ställa frågan, därför att svaret är där frågan uppstår. Svararen är inte någon annan än frågaren själv!"

"Menar du att jag är Zen själv?"

"Precis. Då du frågar vad Zen är, frågar du vem du är, vad ditt jag är. Det är för denna anledning som Zen-mästaren ofta talar om för dig att inte fråga vart åsnan är då du sitter på den, eller, att inte söka efter ett annat huvud då ditt har varit på dina axlar ända sedan du föddes. Det är höjden av dumhet att fråga vad jag är, då det är detta jag som får dig att ställa frågan!"

Nu vet du vad Zen är, för det är Zen som talar om för dig vad ditt jag är, och att det jaget är Zen. Detta räddar dig nu från att ställa en så dum fråga.

En elev frågade mästaren; "Vad var det som gjorde att Bodhidharma kom till Kina?" (Bodhidharma är legendariskt ansedd att vara den som hämtade Zen från Indien till Kina under femte århundrandet)

Mästaren sa; "Varför inte fråga om ditt eget sinne eller jag istället för om någon annans?"

"Vad är då mitt jag, O Mästare?"

"Du måste se det, som är känt som den hemliga handlingen."

"Vad är den hemliga handlingen?"

Mästaren öppnade sina ögon och stängde dem sedan.

Är detta den hemliga handlingen? Vad har öppnandet och stängandet utav ögonen att göra med jaget? Det finns ingenting hemligt omkring det. Men anta att det finns det, vad har detta att göra med förståelsen av jaget?

Efter att ha höjt mina ögonbryn eller hostat eller skrattat, verkar jag inte något visare i att genomskåda jagets hemlighet som ligger bakom handlingarna.

Blev eleven upplyst av att iakta mästarens 'hemliga handling'? Det är antecknat att han då visste vart han skulle leta efter sitt jag eller sinne.

För vanliga människor är denna förståelse omöjlig, därför att deras frågor inte kommer ur djupet av deras varelser. De är så intellektuellt besatta att vad för en fråga de än ställer inte kan vara annat än ytlig, vilket är karakteristiskt för intellektet.

Intellektet hjälper oss väl genom en variation av praktiska vägar, då det verkligen känner sig själv, det är, sina egna begränsningar.

Frågor uppstigna ur intellektets ytterligheter finner sina svar redo i mästarens ord, hans gester och rörelser.

I andra ord, mästaren leder frågarens sinne till punkten där den senare kan möta det behövda svaret.

Sedan uppvaknandet av medvetandet har det mänskliga sinnet förvärvat vanan att tänka olik. Faktum är, att tänkande självt är så gjort, för utan oppositionen mellan subjekt och objekt, kan inte något tänkande ske. Denna tankekraft, har tillåtit oss att fatta situationen i vilken vi arbetar fram vårt öde på jorden. Men på samma gång har denna kraft av olikheter gjort oss glömska för källan i vilken den bevarar sina kreativa möjligheter. Denna glömska eller negligering leder oss till att ignorera den källans riktiga värde eller källan. Resultatet är att det intellektuellt olikartade jaget blivit placerad ovanför och över det underliggande, vilket är det absolut sanna Jaget överskridande alla åtskiljande uttryck-ligheter. Vi måste komma till detta Jag och personligt 'intervjua' det, ifall vi verkligen trängtar efter att slå oss ned på vårt väsens slutliga viloplats.

Då detta ultimata Jag är ovanför alla former av olikheter, är det varken inre eller yttre, varken

metafysiskt eller psykologiskt, varken objektivt eller subjektivt.

Ifall termen 'Jag' är förvillande, kan vi beteckna det som 'Gud' eller 'Varelse', 'Människa' eller 'Själen', 'Ingenting' eller vadsomhelst.

Zen-mästarna har gripit tag i den verkliga saken och är fullständigt fria från enbart verbaliserande.

En munk frågar; "Vad är mitt Jag, O Mästare?"
"Berg och floder och den stora jorden."

Tolka inte, jag varnar dig, tanklöst detta sorts svar som en panteistisk tolkning utav Verkligheten.

Då Zen-mästaren ger dig ett svar, måste du hålla i minnet att hans synpunkt inte alls är föreställningsmässig. Den är alltid djupt rotad i hans innersta erfarenhet självt, och måste refereras tillbaka till denna erfarenhet för att göra den meningsfull i relation till din fråga.

Intellektuellt och logiskt, är hans uttalanden eller gester på en nivå kvalitativt annorlunda än deras egen. Men du kommer finna mästarens synpunkt redan närvarande i din fråga, fastän djupt gömd... Ifall detta inte vore fallet, skulle du eller snarare kunde du inte ha tänkt på att ställa frågan.

Kristus sägande att 'din Fader inte skulle ge dig någonting annat då du frågar efter bröd', är upplysande i samband med detta. 'Din Fader' vet mycket väl att hans gensvar måste vara av samma kvalitet som varan du frågar honom om. Vi måste tänka på denna likhet då vi kräver ett dugande gensvar för vår innersta önskan.

Då en sten frågas efter, ges en sten; då bröd frågas efter, är det inte någonting annat än saken självt som ges till tiggaren. Då därför en munk frågar; 'Vad är mitt Jag?' svarar mästaren 'Vem är du?'

I andra ord; 'Frågaren är den som svarar'.

Eller; 'Är inte du John?'

Eller; 'Du är berget som du möter precis i detta ögonblick.'

Mästaren Butsugen (1067-1120) gav en gång denna predikan:

'För ett kort tag sedan berättade min tjänstemunk för mig att det regnade för mycket och att publiken kunde finna det alltför svårt att höra mig och att det inte längre regnar. O Bröder, hör ni mig nu? Jag säger: då regnet faller som mest, det är det bästa tillfället för er alla att höra. Varför? Därför att ni inte behöver anstränga er själva att höra någonting.

De flesta människor må säga att regnet självt är den stora predikan. Är detta så? Jag säger nej, det är inte så! Ljudet av regnet – detta är den predikan ni ger. Förstår ni? Då ni är på det fullkomligt klara med det, finns det trots allt inte särskilt mycket att förstå.

Detta kommer ni förstå då ni vet vad erat Jag är. Gamla mästare har tagit plågor för att få er att förstå meningen utav allt det här. De har använd varje tillfälle för detta ändamål.

Då Gensha och hans munkar samlade bränsle i bergen råkade de se en tiger, och tjänstemunken skrek ut; 'Tiger!' Mästaren sa, "Det är du som är tigern!"

Då Läraren Seppo var tillsammans med Gensha och Unmon, pekade läraren på elden och sa; 'Alla de förflutna, närvarande och kommande Buddhas, snurrar Dharmas stora hjul i mitten av dessa eldsflammar!'

Gensha sa; 'På senaste tiden följs lagarna ganska strängt.'

Seppo frågade, 'Vad menar du?'

Gensha förklarade; 'Inga inbrottstjuvar kan gå omkring utan att arresteras.' (Med detta menade Gensha att det i hans lärares kommentar inte låg någonting särskilt originellt och kreativt, inget av hans eget.)

Unmon sa; 'Flammorna predikar Dharma till alla de förgångna, närvarande och kommande Buddhas och de senare lyssnar genast till dem.' '

För att förstå alla dessa underliga kommentarer av mästarna, berättar Butsugen för oss att det är nödvändigt att förstå vad Jaget är – vilket är målet för att studera Zen.

Då Jaget, vilket intet har att göra med det psykologiska egot, eller med det logiska eller ontologiska begreppet, eller med vadsomhelst som har betydelse i olikheternas och åtskillnadernas rike, greppas, är alla världens tio kvarter hela din kropp, därför att du då har brutit igenom alla begränsningar av olikt tänkande, därför att du har berört 'en liten hasp' som öppnar upp en värld efter vilken du alltid sökt, fast fullständigt omedvetet eller 'oskyldigt' sedan du först kastade fram frågan 'Vad är Jag?' eller 'Vad är Jaget?' eller 'Vad är Zen?'

Du vet nu att svaret har blivit säkert inlåst i frågan självt. Frågaren var ingen annan än svararen.

Följande från Butsugen kommer igen att hjälpa oss förstå vår nuvarande situation:

"Huvudämnet för min föreläsning är 'Jaget'. Då jag säger detta, må du tänka att det inte är något väsentligt, för vi vet alla vad jaget är, det är den första läxan i studiet utav Zen.

Men jag säger er, var inte skyndsamma. Mästarna har givit dig olikartade svar på frågan om Jaget.

Till exempel;

'Strövande i bergen

Åtnjuta vattnen'

Hur tar du detta?

Ibland sade de: 'Det är intet annat än ditt eget Jag.'

'Hela världen är det.'

'Då du äter ris, är riset det.'

Kan du tillfredsställande få ut något vett av dessa uttalanden? Riset du äter, det är du. Ifall det stämmer, hur blir det då med hela världen? Hur kan mitt Jag expandera så till att omfamna och identifiera sig själv med hela den objektiva världen? Hur kan det vara möjligt att detta föränderliga Jag, genomgående alla växlingar, och slutligen, uppenbarligen, försvinnande, vara gjort så att stiga till evighetens nivå?

Och sen, hur ska vi träffa på detta 'mystiska' Jag, strövande omkring i bergen, och korsande strömmarna och kanske lekande med tigern?"

Efter att ha citerat alla dessa svar på frågan; 'Vad är Jaget?' går Butsugen vidare till att ge sina kommentarer på dem och tar först upp mondon ('fråga och svar') mellan Gensha och Kyosei.

'Jag är nyligen invigd och önskar bli instruerad i Zen.'

På detta sätt närmade sig Kyosei mästaren Gensha. "Hur stiger jag in på vägen, Mästare?"

"Hör du bäcken som rinner här i närheten?"

"Ja, det gör jag, Mästare."

"Där! här är vägen att instiga."

Detta sägs ha introducerat Kyosei till 'Zens mysterier.' "

Butsugen frågar sedan:

"Då en människa säger att hon hör, vad hör hon egentligen? Vissa av er må säga att det är det rinnande ljudet av vatten. Men, jag säger er, så länge ni är på denna nivå förstår ni ingenting.

Andra kan föreslå; 'Det verkliga tillfället av vareseblivning är allting. För allting kommer ut ur detta tillfälle!' Men jag säger att detta är er föreställning.

Fortfarande skulle andra föreslå: 'Det är inte det rinnande ljudet av vatten, det är mitt eget Jag jag hör.'

I fråga om Jaget så har jag redan sagt något om det. Nu, låt mig fråga:

"Hör ni det?"

Det Buddhistiska lärandet består i att igenkänna Sinnet eller Naturen och det finns ingenting särskilt svårt i det. Det är du som skapar hinder och gör saker svåra att hantera....

Släng bara bort allting helhjärtat, både subjekt och objekt, både aktör och handlande, det som ser och det som bliver sett, det som hör och det som hörs. Säg inte att du inte kan gå längre. Du måste bestämma dig och bestämt kasta dig rakt in i den bottenlösa avgrunden som du tror att

du möter som 'intighet' (nihil) eller tomhet. Bara en 'beslutsam tanke' är den räddande agenten som kommer från 'den andra stranden.' ”

Summerat talat, världen, vad vi än må mena med denna term, i vilken vi fortsätter vår existens, är igenkännbar i två aspekter: tänkbart och otänkbart. Och dessa två aspekter är fullständigt sammanblandade, som det var, så att då vi talar om en så kommer den andre oundvikligen upp. Separationen är i vår mänskliga tanke och inte i Verkligheten, fast att tänka på så sätt, också varande mänsklig, ger oss ingen objektiv garanti.

Från den tänkbara aspekten av Verkligheten då, är världen resonabel och arrangerad på ett ordnat och förståeligt sätt. Men i den andra aspekten är den oförståelig, det är, förståelig som oförståelig.

I Zen termer; Verkligheten så kallad är på en gång 'fattbar och ofattbar'.

Då vi säger 'ofattbar' betyder det 'fattad som ofattbar'. Termen 'ofattbar' slutar att vara endast negativ och bortom fattbarhet. Det ofattbara då, på det sättet uttalad är redan fattad, och här börjar och slutar studiet utav Zen.

I historien om Eka's sinne varande ouppnåeligt, ger Bodhidharma sin mening som icke går att återkalla; ”Där! Sinnet är lugnat.”

Zen består i förståelsen utav detta utslag.

Bodhidharma intervjuade Kejsaren Wu av Liang dynastin, som var en ärlig följare utav Buddhismen och var ivrig i att förstå det Ultimata som det var förestkrivet i det.

Bevittnande Bodhidharma färsk från landet där Buddha föddes, förlorade Kejsaren ingen chans och frågade;

'Vad är den heliga sanningens första princip?'

Bodhidharma gav oreserverat sitt åsklika uttalande: 'Absolut tomhet och ingenting heligt i det!' Olyckligtvis, misslyckades den majestätiska anhängaren att fatta det.

Uttalandet i dess original Kinesiska som vi idag har det i Zen-litteraturen är grafiskt och imponerande. Bokstavligt betyder det; ”Hur ofantligt! ingen helig en (eller ingen helighet!)”

De första två Kinesiska tecknen kan också översättas; 'Hur obegränsat!' eller 'Hur ofantligt obegränsat!'

Termen är inte en intellektuell en, det är en verkningsfull en.

Då den gamla damen av té-huset på vägen till klostret T'ai Shan krävde att få veta vilket sinne Tokusan önskade ha 'interpunkterat', misslyckades munken med att svara på hennes fråga, och förlorade därigenom sin vederkvickelse.

Sinnet är tillkännagivet att vara ouppnåbart i ingen 'tid' som är beskrivet i termer av förflutet, närvarande, eller kommande.

Tokusans lärdom lät honom inte övergå motsatsen till 'det ouppnåbara'.

Den gamla damen var stor i Zen, och gav rättvisa åt läran, då hon vägrade den trötte munken några få äppelmunkar.

De ovanstående tre historierna illustrerar vad som menas med 'fattandet av det Ofattbara'.

Den ultimata Verkligheten, vilket namn vi än må ge den – Jaget, Sinnet, det Absoluta, eller Gud – är verkligen ett något eller ett intet, som är fullständigt bortom fattandet av en tänkbar tänkande verksamhet.

Och på samma gång, är det fattbart som sådant, som bortom vårt fattande, därför att uttala någonting positivt eller negativt om det, gör att det till det omfånget faller inom mänsklig förståelighet.

Att ställa en fråga om det, demonstrerar därför faktumet att det är inom avståndet att kunna besvaras.

Bara, vi måste göra detta villkor, att frågan ställs av intellektet då den senare går bortom sig

själv, och att detta gående bortom, är möjligt bara då intellektet manas på av någonting djupare och mera fundamentalt än sig själv, och att därför intellektet ska leta efter det.

Detta innebär att intellektet måste ge upp sig själv till någonting som inte tillhör dess rike av tänkbarhet.

Här instiger det Otänkbara, eller det Oförståbara, eller det Ofattbara, eller det Ouppnåbara.

Och vi talar om fattbarheten av det Ofattbara som sådant. Det här har ingen mening i det tänkbaras fält, då det är bortom logikens nät.

Så länge vi alla är sociala varelser kan vi inte existera utan användandet av språket, men, vilket trubbel det ger oss på ett eller annat sätt!

Dess mera vi försöker vara exakta med definitioner, uttalanden eller förslag, dess mera möter vi komplikationer och förvirring och tvetydighet. Vi rör oss längre och längre från fakta och verkligheter.

Det här är inte att förakta och klanka ned på språk: dess betydelse som mänsklig kommunikation är accepterad. Accepterat är det också, att språket stimulerar utvecklingen och berikandet av det mänskliga sinnet.

Den stora poängen är att inse att språket, med all dess logiskhet, har sina begränsningar i att hantera erfarenheter som sker i det otänkbaras och ofattbaras rike.

Vi måste veta att det mest effektiva och förståndiga användandet av språket är begränsat till vår praktiska och tänkbara värld.

Då Zen-mästaren använder det på ett sätt våra vanliga resonerande sinnen inte är vana vid, ska vi inte ge vika för vår brådmogna och oförbehållsamma kritik.

Det är bäst att se inom oss själva och reflektera över de ytligt sett absurda motsägelserna.

Butsugen, i sina Uttalanden ger en av de mest betydande föreläsningarna i hans samling av predikningar:

”Å ni, Bröder, hur kommer det sig att ni misslyckas att förstå vad Zen är? Vart någonstans ligger felet?”

Felet ligger där ni misslyckas att förstå, att allt är bortom förståelse. Inte en, inte heller flera, inte många, utan vart och ett är fundamentalt oförståeligt, och ni försöker att hitta vägen att på något sätt förstå det.

En gammal vis man säger: ’Sluta inte med en sak för att springa till något annat.’

Så länge som ni på detta sätt flyttar er från en sak till en annan, kommer ni aldrig komma till en (slutlig) förståelse.

Så säger jag er, att den fundamentala verkligheten själv är bortom förståelse.

Varför ser ni inte saker i detta ljus?”

’Då Hôgen reste på jakt (efter sanningen) träffade han Jizo som frågade: ”Vart är du på väg?”

”Jag är en kringvandrande.”

”Förstår du ditt ärende?”

”Nej, jag förstår inte.”

”Ifall du önskar att veta ditt ärende, är det ingenting annat än detta förstår-inte”

Detta sägs ha öppnat Hôgens ögon för Zens sanning.

På ett annat ställe, fortsätter Butsugen:

”Nu vill jag fråga er: Ifall saken är ”oförståbar” var finns ditt uppnående utav den? (Hur uppnår man det ouppnåbara? Hur förstår man det oförståbara?) Du borde veta att det finns en väg till det Oförståbara och att det inte är något tvunget eller som går emot sakers natur.

Hur varierat än ditt förstående är, är det till ingen nytta ifall det fundamentala inte är förstått (som oförståbart). Du måste medvetet förfråga rakt in i angelägenheten och se vart ifrån detta Oförståbara kommer.

Varande så, vad är detta Oförståbara? Då det hela är uppenbart, har ditt Oförståbara ingenstans att försvinna till.

På detta sätt ska du se in i angelägenheten. När detta insupits, kommer allt vara uppenbart för dig. Bara, håll er själva ignoranta. Folk som påstår sig vara Buddhister anställer sig själva upptaget i världsliga affärer och reser-verar ingen tid för studerandet av denna angelägenhet. Hur kan de någonsin komma till förståelsen? Men detta är inte så som saker borde vara.

I de gamla dagarna, brukade jag höra om en gammal präst som pratade om Korin Mästaren. Då han såg en munk närma sig brukade han säga; ”Vad gäller ditt prat så lyckas du ganska bra, men, så snart som du börjar gå ner några få trappsteg, lämnar du ditt prat bakom dig. Det är bäst för dig att inte tala så frispråkigt.”

Å Bröder, ni kan på detta sätt se hur folk i gamla tider jagade sina förfrågningar rakt in i det fundamentala. Det finns inget i Buddhas Dharma som inte är givande på ett eller annat sätt. Försök förstå detta, jag upprepar. Ta vara på er själva.”

Och igen en annan predikan av Butsugen: (Butsugen kom in i Salen och stod framför stolen och tilltalade sin publik:) Jag är här ute och vill att ni, Å Bröder, ska komma till insikt alla på en gång. Kan ni? (Sägande så, höll mästaren sig tyst ett tag. Sen sättande sig i stolen fortsatte han:) Se, Å Bröder, jag har det hela! Det är inte någon lätt sak att vara sin egen mästare. En gammal mästare ropade en gång till en munk; ’Å Broder!’, denne vände sig om. Mästaren sa; ’Å din dumbom!’

Låt mig fråga er, vid detta tillfälle hur skulle ni klara av att vara er egen mästare och rädda er själva från att bli kallade en dumbom? Detta är ingen lätt sak – att uppnå till en insikt. För vårt medvetande (karma-vinjana) är så ofantligt över-rådande!

Isan frågade Kyosan; ”Du ser, alla människor på jorden är under inflytandet av detta allt-för-ofantligt rådande medvetande. Hur demonstrerar du det?”

Kyosan sa; ”Jag har mitt eget sätt att demonstrera det.”

Isan sa, ”Hur?”

Vid denna tidpunkt passerade en munk rakt framför dem. Kyosan ropade ut; ’Å Broder, Broder!’

Munken tittade tillbaka och Kyosan anmärkte; ”Där Mästare, har vi ett exempel på ”medvetandet ofantligt rådande”.

Å ni Bröder, hur vid det tillfället kan ni vara er egen mästare, och räddas från att bli ett exempel på ’medvetandet ofantligt rådande’?

Vissa Zen-mästare, strävande att visa sitt eget mästare-skap av situationen skulle säga åt dig att bara fortsätta din väg utan att lägga märke till främlingens rop överhuvudtaget; vad finns det för mening i att reagera på det? Men jag säger; ni är inte en trästock.

Det kan finnas andra Zen-lärare vars instruktioner skiljer sig från de föregående. De må säga till dig; ’Ta bara upp näven och uttala ett pshaw!’ De kallar detta pretentiöst en gest utav mästare-skap. Låt mig fråga er: under det att ni är här, kan vi ge eller göra gesterna på det sättet dessa lärare föreslår. Men då ni är annorstädes, så som i bak och framdelarna av Salen (Syftar på klostrets tvätt-garderob som är väldigt liten) där fria rörelser av kroppen inte är möjliga, vilka gester skulle ni då göra då ni konfronterar förfrågaren? Den sanna (mästerliga reaktionen) skulle ges endast då man är funtad så. Zen vet inga sociala eller andra distinktioner, allt är jämlikt för det.

Chinso, en hög statlig tjänsteman och en lekmanna Zen-student, råkade vara på övre våningen av en byggnad med sina kollegor. Bevittnande ett resesällskap munkar med knyten passera på vägen nedanför, anmärkte en tjänste-man; ”Ett resesällskap av Zen-munkar!”

Chinso sa; ”Inte direkt. Låt oss vänta och se...”

Då detachmentet närmade sig byggnaden och Chinso ropade ut ”Ärade Herrar!” tittade de alla upp.

Chinso vände sig till sina kollegor och sa; ”Sa jag inte det?” (eller ”Tror ni mig inte?”)

I en situation som denna, hur gör ni er själva till mästare? Hur räddar ni på detta sätt er själva från att bli helt genomsökta?

Vad gäller att bli designerad av gamla mästare som dumbommar, ska vi inte säga mycket om här. Men ifall efterkommande tar upp fallet och frågar er varför munken är en dumbom i det han vänder sig om då han blir tillropad, vad skulle ni säga? Och hur förstår ni Buddhas Dharma i samband med detta?

Jag önskar er att sannerligen inse att det finns någonting djupt där nere i alla dessa mondos som använt ert penetrerande. Försök inte bli mästare över er själva på något hastigt vis.”

Det fundamentala inkluderande Jag, Sinne, Mästare-skap, och så vidare, är bortom vår förståelse så länge vi är i intellektets rike, och försöker ta med den ned till logikens och dialektikens nivå. Vi måste inse att det finns förutom detta rike av tänkbarhet och förståbarhet, ett annat av otänkbarhet och oförståelighet.

Fast de inte är skilda ifrån varandra, i vilket fall båda skulle upphöra att vara sig själva – ska de hållas i tanken som separata.

Då vi på det sättet ger akt på hur de två motsägelsefulla rikena går in i varandra på det mest genomförsande maneret utav sammanblandning.

Detta kallas förståelsen av det oförståeliga, och det är denna förståelse som gör en mästare över sig själv i vilken situation man än (be)finner sig.

Huruvida du vänder dig om eller inte, eller tittar upp eller inte då du blir tillropad, det har ingenting att göra med ditt mästare-skap; du är lika fri eller kreativ och autentisk som du alltid varit.

Att du blir designerad som en dumbom lägger inte hinder i vägen för din autenticitet och originalitet.

Då denna förståelse och det Oförståeliga fattas, kommer det som Sekito menar med ”Jag förstår inte” eller ”Jag fattar inte” genast bli förståeligt!

Munk: ”Vad är idén med att Bodhidharma kom till Kina?”

Sekito: ”Fråga stolpen som står där.”

Munk: ”Jag förstår inte.”

Sekito: ”Inte jag heller.”

Munk: ”Vem har uppnått Hui-nengs förståelse?”

Sekito: ”Den som förstår Buddha-Dharma.”

Munk: ”Förstår du?”

Sekito: ”Nej, det gör jag inte.”

En munk blev funnen sittandes i meditation:

Sekito: ”Vad gör du här?”

Munk: ”Görande ingenting.”

Sekito: ”Ifall det stämmer, är detta sysslolöshet.”

Munk: ”Sysslolöshet är att göra någonting.”

Sekito: ”Du säger; ’görande ingenting’ vad är detta ’ingenting’?”

Munk: ”Alla visa män tillsammans vet inte vad ”det” är.”

Sekito komponerade sedan en dikt på ”Det”:

Sedan länge har jag vistats tillsammans med dig,
och ditt namn har jag aldrig uppfattat.

Du och jag har på det sättet hand i hand promenerat vidare

I vägen av saker som de är.

Även, gamla visa män och överlägsna människor –
de vet inte vad du är.

Hur skulle då människor utav vanlig kaliber någonsin ha

den blekaste aning om vem du är?

Du får inte försöka fånga Jaget eller den ultimata Verkligheten på samma sätt som du uppfattar en stjärna, ett träd, eller ett bord framför dig.

Att veta Zen är att veta att veta är att inte veta, och att inte veta är att veta. Zen behandlar kunskap i denna ordning.

Zen är därför inte en vara som är till försäljning på den lokala marknaden.

Låt mig upprepa: Då du frågar vad Zen är, säger jag att Zen är du och att du är Zen.

Den som frågar är den som svarar.

Innan du frågar någon utanför vad Zen är, vänder du dig inåt och frågar; vem är jag? ”jaget” verkar plågas på varje typ av sätt hela dagen, och det känner sig trångsynt, undertryckt, räddhåget att handla på det sätt den vill, hela tiden beroende av utbölningar för direktions.

Vad är detta ”jag”? Detta inre ”jag” som harms alla dessa förtryck från utsidan, revolterande, klagande, irriterad, upprörd, misströstande, vacklande, oförmögen att vara beslutsam – vad är detta inre ”jag”? Detta ”jag” är den som i verkligheten ställer frågan.

Då du frågar en fråga i Zen-betydelsen av ordet, måste du känna någonstans djupt inom dig själv ett annat ”du” eller ”Jag” som verkligen är ovanför dessa psykologiska irritationer.

Zen vill att du ska sätta ditt finger på detta ”Jag” som arbetar genom det ytliga, liksom det upprördes eller kände sig indignerat genom sitt autentiska beteende, att det bliver ingripet med. Vi må trevande kalla detta ”Jag” det genuina, bortom språkets och föreställningarnas (upp)nående på vårt relativa plan.

Men vänta! Här är den springande punkten! Det är Zens uppgift att hålla detta genuina ”Jag” från att bli övergivet åt sig självt, från att överges åt det oförståeliga kategori, otänkbaras, ouppnåeligas, eller ofattbaras.

Zen vill att du ska vara bestämt positiv och inte negativ, inte agnostisk, inte skeptisk.

Zen vill att du ska greppa detta ”Jag” som ogreppbar greppbarhet.

Zen vill att du ska vara fullständigt dogmatisk och självhävdande. Zen har sitt eget sätt att uttrycka detta rike av oförståelighet.

Till exempel, ta Butsugen igen:

’(Då Bröderna höll på att samlas i Salen, dök Butsugen upp, och gick framför dem två gånger från ena änden till den andra, andandes ett djupt andetag, tillkännagav han:)

Jag har blivit färdig med att ta en rundtur inom er kropp två gånger. Känner ni till det? Inte bara idag, utan hela tiden tar jag rundturer inom era kroppar på det friaste sättet möjligt.

Känner ni till (Sinnet som gör denna frihet möjlig)?

Sinnet fuskar aldrig. Och på grund av detta Sinne av sådanhet känner jag er rakt igenom, vart ni har fel och var ni är på det rätta.

Det är för denna anledning som Ryosui säger: ”Allt vad ni vet, vet jag, men vad jag vet, vet ni inte.” Han är en av de som förstår. Han är mycket erfaren i denna sak.

Ryosui fick sin förståelse på detta sätt:

Han träffade Mayoku en dag, och Mayoku bevitnande honom, uppmärksammade honom inte. Bärande en hacka gick han ut till sin grönsaksträdgård.

Ryosui följde efter honom. Fortfarande ingen uppmärksamhet.

Mayoku återvände nu till sin bostad och stängde dörren.

Detta beteende från sin mästares sida öppnade Ryosuis sinne för det som motiverade Mayoku till hans uppenbarligen ovänskapliga uppförande. Ryosui sade slutligen: ”Inget mer lekande med mig, Å Mästare!”

Å Bröder, vad tror ni att ni verkligen behöver sedan gammalt (från tiden utan början av tiden)? Gör ert eget uppehålle och lita inte på andra. Låt dem prata hur de än vill, men du måste finna vägen till att klara dig själv.

Joshu upptäckte det då han var runt arton.

Ni måste inse det...

Vad är det som behövs för detta oberoende uppehålle? Det är att inte söka utanför sig själv, lita inte på det som kommer från utsidan.

Din lärdom, ditt minne – de kommer inte vara till någon nytta därför att de trots allt inte tillhör dig.

Reflektera djupt inombords tills du kommer ned till botten som inte är någon botten.

Det tar många år.

Men överge inte (ert sökande), strävandena är sannerligen belönande.

Du är överallt; i Öster är du där, i Väster är du där; varthelst du är finner du dig själv.

Förfråga inombords; ”Vem är detta Jag?” Säg inte till mig; ”Jag är jag.” Den (typen av) jag är inte ”du”; källan till din varelse.

Å Bröder, kämpa på!”

Jag och det Ouppnåbara

Av Daisetz Teitaro Suzuki

Då Eka (Hui-ke, 487-593) kom till Bodhidharma (Daruma, Tamo) för rådsökning därför att hans kokoro (hsin, sinne eller hjärta) inte var lugnt, sa Dharma till honom:

’Ta ditt kokoro ut hit och jag kommer få det lugnat.’

Eka svarade:

’Jag har sökt efter det alla dessa år, men jag har inte greppat det ännu.’

Dharma utbrast då:

’Där! Jag har stillat ditt hjärta!’

Vid detta blev Eka upplyst.

Då Zen mästare uttalar sinnet (kokoro) att vara ouppnåbart eller ofattbart, menar de att sinnet är inget-sinne, att det inte finns någon substans eller existens eller varelse eller subjekt som kan hållas fram liksom det vore ett bord eller en hatt eller en gas-kropp eller en atom-partikel eller ett logiskt koncept, eller någonting som kan bli definitivt nedtaget till den intellektuella analytiska nivån. Idén är symboliskt att under det vi hela tiden pratar om hjärtat, misslyckas vi i att ha en klar-skuren föreställning av den; den är litet grand som ett luftigt intet.

Vi verkar alla veta vad kroppen är, men vad gäller sinnet kan vi inte gå längre än att göra det till en psykologisk föreställning.

Utän tvekan är det inte en fysiologisk substans likt blodet eller nervsystemet eller en typ av central avsöndring.

Kanske kan vi definiera det som ett högst invecklat system utav relationer mellan olika celler eller fibrer, eller en form utav epifenomen den mänskliga kroppen producerar då alla dess organ grupperas eller systematiseras på ett visst sätt.

Det kan finnas ett antal hypoteser av detta slag bland vetenskapsmännen.

Men den sak som alla dessa analytiska vetenskapliga förklaringar misslyckas att ge räkenskap för att den autentiska känslan av frihet även då rörelserna eller funktionerna objektivt kan anses som tvångsmässiga eller emot ens fria vilja, så kallat.

Var kommer denna känsla av medvetenhet, utav autentisk-het, ifrån?

Alla andra levande varelser utom människan saknar uppenbarligen denna specifika ’mänskliga’ moraliska känsla, som jag ibland benämner ’omedveten medveten-het’ eller ’medveten omedvetenhet’.

Den är djupt sammanbunden med den kreativa instinkten.

Vi kan säga att Zen snurrar omkring denna känsla av själv-styrande.

De följande uttalandena är några av vad vi kan beteckna som de logiska motstyckena till vår inre känsla av frihet, självstyrande, autentiskhet, och kreativitet:

'Att vara är att inte vara, att inte vara är att vara'

'Att ha är att inte ha, att inte ha är att ha'

'Att vara är att icke-vara'

'A är A därför att A inte är A'

Mera realistiskt:

'Pilen är grön och inte grön'

'Jag är du och du är jag'

'George dricker och John är berusad'

'Vågorna av damm stiger i brunnen' etc. etc.

Dessa är verkligen 'vansinniga' och 'idiotiska', men då Zen öppnar våra ögon för Jaget, som är fullständigt 'ouppnåbar uppnåbarhet' frammanar den absurditeter till sin tjänst och får dem att fungera lysande för den.

Daiye (1089-1163) som levde under Sung Dynastin gav en gång följande råd till sina lärningar, innan han gick vidare till sin vanliga predikan:

'I studiet av världsliga ting, behövs rationell tolkning, medan i studiet av saker som inte är av denna värld gäller raka motsatsen: rationalisering ska bli satt åt sidan, och det är vid just denna punkt som man måste vända sig till en annan ursprunglig informationskälla.

Hur kan en sådan ursprungskälla bli funnen där ingen rationalisering är möjlig? Jag säger, fortsatt bara att brottas med detta påstående:

'Mannen av trä sjunger och kvinnan av sten dansar' '

Vi måste på detta sätt minnas att ifall vi säger att Zen är helt och hållet där, då det är logiskt och psykologiskt behandlat som jag hitintills har gjort, kommer vi att begå det största möjliga misstaget i förståelsen av Zen.

Jag kan vissa gånger bli kritiserad att jag tar bort sådana faktorer från Zen upplevelsen som kan bli tillgängliga för logisk eller psykologisk behandling, och gör det mesta utav de andra på ett eller annat sätt.

Men jag insisterar att min intention har varit långt ifrån denna, för jag har bara försökt att få mina lekmans läsare, om än trevande och avlägset, att bli bekanta med Zen, antagligen på noggrannhetens bekostnad, som kan ha gjort mycket skada på Zens nakna så-är-det-bara.

Jag måste varna dem att skrupulöst omtänksamt inbilla sig att Zen helt och hållet är där då det parafraseras ovan.

Det som följer kan vara mera lämpligt i att presentera Zen för våra läsare.

Innan jag skrider vidare, finner jag det klokt att göra klarhet i förhållandet mellan de termer som användes i början, sådana som 'Jag', 'Mästare över sig själv', 'Oskyldighet', och 'kokoro'. Jag använder här 'Jag' som synonymt med 'kokoro'.

Då kokoro sägs vara essentiellt 'ouppnåbart' eller bortom vår intellektuella begränsningsförmåga ska vi inte ta till metoden som vi vanligtvis tar till då vi önskar att vara objektiva, eller så kommer Jaget i dess absoluta nakenhet totalt undgå våra intellektuella försök att fatta det.

Men detta indikerar på intet sätt att det är ett intet, på varje sätt en illusion utan substans!

Zen gör Buddha mer 'sofistikerad' än Adam var då han kom ur Guds händer. Hans oskyldighet har ännu inte fått Zens dop, hans 'omedvetna' har ännu inte blivit uppväckt till ett tillstånd av

Upplysthet (bodhi eller satori).

Känslan av att vara Mästare över sig själv som Zen gör så mycket väsen av, är det som kommer fram ur uppvaknandet.

I detta avseende skulle jag säga att den Judiska och Kristna myten måste bli Buddhistiskt döpta. Sålunda, från Zens perspektiv, är vi oskyldiga och på samma gång syndiga, vi är syndiga men på samma gång oskyldiga.

I metafysiska termer är vi och ändå är vi inte, vi är inte och ändå är vi.

Vi kan också säga detta: vi är i mitten av födelse och död, och ändå överskrider vi detta, vi är aldrig födda och aldrig döda.

Den karmiska verkans lag ligger tungt på oss, vi är i nödvändighetens och oundviklighetens djävulska grepp, och ändå är vi vår egen mästare och lever ett absolut fritt liv.

Vi är ett noll i vilken oändliga möjligheter svämmar över.

En aning i detta ljus ska de följande Zen historierna förstås

Joshu (778-897) blev en gång närmad av en munk som sa:

'Hur är det då man inte är tyngd utav någonting?'

Mästaren sa:

'Kasta ner det!'

Munken: 'Hur kan man göra det?'

Mästaren:

'Ifall du inte kan det, använd axeln!'

Butsugen Shoyen (1067-1120) en av Goso Hoyens mest betydelsefulla elever (död 1104), gav en predikan av följande innebörd:

'Kassan Zenye (804-881) kommenterade en gång till sin munkförsamling:

'Ingen munk-publik framför mig, ingen gammal man i lärarens stol!'

Hur kom Mästaren att göra en sådan anmärkning då det i verkligheten var en församling och klostrets gamla abbot, satt i predikstolen?

Hur vittnade han till förnekandet av hans ärade Jag i instruktörens sits?

Det här är verkligen ingen småsak och ni ska inte skjuta undan Kassans uttalande som av föga vikt.

Ni ska hänge er åt det ärliga studiet av saken.

För så länge ni är en leksak dag och natt utav sinnes-upplevelserna (Sense, som här har betydelsen: förnuft och sinne övers. anm.), och oförmögna att överskrida den karmiska virvelvinden av födelse-och-död, kan ni aldrig uppnå till ett tillstånd av perfekt inre frihet.

Även då du tror att du har det kan du vara långt ifrån verkligheten självt.

Under tiden låt mig ge dig en annan incident som skedde bland Zen-mästare:

Då Nansen (749-834) och Joshu levde, två utav T'ang Dynastins största och mest beryktade Zenmästare som blomstrade mellan 7e och 8e århundrandet, fanns det en Zen följare som levde i en ödmjuk hydda byggd över en flat sten i bergen.

En dag råkade en munk träffa på honom och vågade göra följande antydan:

'Den stora Zen-mästaren Nansen leder för närvarande en stor grupp utav munkarna. Varför går du inte ner dit och slår dig ihop med brödrskapet istället för att sysslolöst bida din tid här?'

Den ensamme bebyggaren av bergshyddan svarade:

'Berätta inte för mig om Nansens uppenbarelse i världen som Zen-ledare. Även ifall Buddha själv skulle komma ned ibland oss, skulle jag inte flytta mig här ifrån!'

Munken tog upp denna historie-incident med Nansen.

Den senare blev mycket imponerad av eremitföljarens kommentar, och sa till Joshu att han skulle gå och intervjua honom och finna ut vilken sorts typ han kunde vara.

Då Joshu kom till bergshyddan, där den ensamme eremiten satt i meditation, började Joshu gå från öst till väst framför hyddan.

Eremiten visade honom ingen uppmärksamhet.

Joshu gick då tillbaka från väst till öst.

Fortfarande visades ingen uppmärksamhet honom.

Joshu stod nu vid ingången, och tilltalande bebyggaren av hyddan gjorde han detta uttalande:

'Å Mästare av hyddan, du är besegrad!'

Fortfarande ingen uppmärksamhet från eremit-bebyggaren.

Detta kan verka mystifierande; den ena är fullständigt orörlig, bidande i ett tillstånd utav absolut likgiltighet, medan den andre hålls sysselsatt genom att göra alla sorters olika saker, i ett försök att röra uppröra den tyste munken till någon form av aktivitet, men förgäves.

Busugens slutsats av denna predikan var på följande sätt:

'Ifall du tror Joshu och Nansen misslyckades i att förstå eremiten, tror ni fel. Ifall ni å andra sidan anser munken en hjälplös eremit som ingenting vet om den ömsesidiga reaktionen som vanligtvis utväxlas mellan Zen-mästare, tar ni också sorgligt fel.

Vad som behövs här är att överskrida alla de uppenbara motsägelserna bland dessa tre mästare och att se in i identiteten vilken de, inkluderande er, min publik alla är.

Sådan insikt tillåts endast den som har Tao-ögat klart och oförorenat.'

I en annan predikan, säger Butsugen:

'Det finns två typer av sjukdomar som Zen-studenter är benägna att lida av dessa dagar: 1. Sökande efter åsnan under det att man rider på den; och 2. Väl på den, negligerande att stiga av.

Du må säga att sökandet efter åsnan under att du rider på den är den största sjukdomen. Men jag säger er, det krävs inte nödvändigtvis en människa med stor intelligens för att bli medveten om dumheten i att söka efter åsnan då du är mitt på den.

det mer allvarliga är att inte våga sig ner från åsnan då du är på den, för detta invaggar i dig ett tillstånd av självbelåtenhet och får dig att fortsätta rida.

Den viktigaste saken i studiet av Zen är att inte fortsätta rida på åsnan utan att inse att du är åsnan själv, och faktum, att hela universum är åsnan själv.

Hur skulle du då fortfarande rida?

Ifall du fortsätter rida innebär det att du ännu inte blivit medveten om din egen sjukdom.

Då du slutar rida; hur vidsträckt hela världen är (som fältet för att uppleva din frihet!)

Gör dig av med dessa två former av sjukdom på en gång och du kommer inte finna något skymmande ditt kokoro.

Du är då benämnd som en människa av Tao (Vägen).

Vad finns det då som kan bekymra dig på något ända sätt?

Det är för denna anledning som Nansen Fugwan (749-835) gav detta svar; 'Varjedag-sinne är Tao' då tillfrågad utav Joshu Jushin (778-897) 'Vad är Tao?'

Då Joshu fick detta svar av sin lärare Nansen, kom all hans längtan och omkringspringande till ett slut.

Han förstår då fullständigt vad som menades med 'Buddha-sjuk' och 'Patriark-sjuk'.

Varthelst han senare gick var han i stånd att upptäcka vilken sorts sjukdom dessa mästare han såg var beridna av.

Han blev på detta sätt en av tidens största Zen-doktorer (som visste allting i relation till Zen-sjukdomarna.)

Låt mig ge er en incident Joshu hade med en mästare beryktad som Shuyu, Gaku-shus lärare.

Då Joshu kom till Shuyu sågs han bära en käpp och promenerande från öst till väst framför hans rum.

Shuyu frågade: 'Vad gör du?'

Joshu svarade: 'Jag försöker lokalisera en källa.'

'Det finns inte en droppe vatten i mina kvarter. Vad är meningen med att försöka lokalisera det?'

Utan att svara, lämnade Joshu käppen hängande vid dikes-grenen och försvann.

I denna kan man fånga en glimt av det som utgör Zens stil, som är mycket förträfflig.

Dessa dagar är munkarna benägna att ta sjukdomen för Dharma. Låt dem känna lyckan utav att inte behöva tynga sitt kokoro därav mera.'

Att veta sjukdomarna innebär att vara fullständigt oberoende, själv-säker, autentisk, och att inte vara bekymrad med yttre saker.

Då denna typ av sinnestillstånd genuint uppnås, är man mästare över sig själv. Då han vet vart han står, rör han sig som om han ingenting visste.

Ändå, då han blir tilltalad, och ställd frågor, vet han hur han ska besvara dem.

Han kan säga att han ingenting vet, han är fullständigt oskyldig till saker.

Ändå är han ingen dumbom, ingen rent okunnig person.

För då han tillfrågas, uttrycker han sig intelligent, han är tillfreds med sig själv, likaväl som med hela världen, och han vet att han är det.

Han må inte vara i stånd att ge dig varför; utav hans det-bara-är-så, men han är fullständigt medveten om sin det-bara-är-så, och, utöver detta, han är fullständigt tillfreds med sig själv som är hela hans värld, för hans det-är-bara-så, inkluderar alla varelsers totalitet likaväl som honom själv.

Det är inte att 'Det var bra', men, 'Det är bra'.

Detta är där han är 'den mest ärade'.

I detta ljus skall följande predikan av Butsugen läsas:

'Det människor i dessa dagar mest behöver är själv-uppskattning, själv-respekt, själv-stående.

Då detta blivit uppfyllt, inser man var ens vilande-hemvist är.

Fast han har sin vilande-hemvist, är han fullständigt uppmärksam på att inte hålla sig fast vid sin hemvist som någonting stelnat.

Ifall han gjorde det, skulle han bli bunden att bli nattad av fantasin och att gå på avvägar i sitt skötande av affärer.

Låt honom veta att hossun i min hand verkligen är en hossu.

Önskar du veta vad detta är?' (Mästaren höjde nu sin hossu och sa; 'Ser ni den?' fortsatte sedan:)

'Ifall du säger att du ser, känner du inte till min hossu. Ifall du säger att du inte ser, känner du inte min hossu heller. Ifall detta är fallet, vart är din själv-uppskattning, din själv-respekt?

Nyligen, går våra Bröder omkring besökande olika berg och kloster, och kallar det för att studera Tao och att avancera i disciplinär vandring.

Önskar ni verkligen att förbättra er själva i disciplinär vandring? Önskar ni verkligen att se Godai, Shoryo, huvudstaden, de två setsu, Rosan, Kenan, Tendai, Ganto, Konan, Kohoku, och andra fina berg och floder och sjöar och tempel?' (Mästaren höjde sin hossu och fortsatte):

'Se noggrant in i angelägenheten! Då du gör det, kommer din livs-uppgift utav vandring till sitt slut. I annat fall, skulle ni fruktlöst prygla er själva genom att gå över berg och floder, vilket verkligen är att ringakta er egen värdighet.

Å Bröder, glöm inte bort att respektera er själva, att ära er själva.

Ni må fråga; 'Vart kommer vi genom att på detta sätt igenkänna vår värdighet och att behandla oss själva därefter?'

'Ingenstans', skulle jag säga, 'och ingenting vunnet eller förlorat!'

Ni behöver inte fortsätta att stå här och lyssna på mig.

En nunna är en kvinna, den äldre svägerskan är ingen annan än din äldre broders fru.

Å goda Bröder, gå tillbaka till era kvarter.'

'Ingenstans, och inget vunnet eller förlorat', är parafrasen utav mu-ji eller bu-ji, eller wu-shih i Kinseiskan.

Bokstavligen betyder det, 'ingen affär', 'ingenting händer', 'ingen störning' 'tystnad' 'en fridfull sinnesstämning', och detta är inte objektivt utan subjektivt i ens inre känsla där det inte finns någon medvetenhet av tvång eller nödvändighet.

Härefter känslan av autentiskhet och själv-mästar-skap, som är att visa full respekt för sin egen varelse.

Följande termer som vi ofta stöter på i Zen-litteratur är alla synonyma:

själv-vördande, själv-uppskattning, själv-görande, själv-stående, själv-beroende, själv-varelse, mästare över sig själv.

Då mu-ji psykologiskt betraktas som överensstämmande med 'mu-shin' (inget-sinne) eller 'mu-nen' (ingen tanke) uppstår frågan; 'Vad är relationen mellan inget-sinne och Jaget, vars fullständiga rensning sägs vara målet för Zen-disciplin?

Ska inget-sinne identifieras med Jaget rensat?

Att säga 'själv-rensat' kan vara missledande, därför att jaget renat på allt dess innehåll kan betraktas som ett sorts tomt skal eller som enbart en föreställning.

Vad Zen menar med Jaget rensat är 'o-uppnåbarheten' utav ett sådant ting universellt känt som Jaget, och o-uppnåbarheten har inneburit inget annat än intighet eller tomhet.

Att säga att Jaget är o-uppnåbart innebär att det inte finns någon sådan substans motsvarande det som traditionellt går under namnet 'Jag'.

Så med 'inget-sinne' innebär det o-uppnåbarheten av sinne eller kokoro, eller dess intighet eller tomhet (sunyata). Och det är fullständigt på grund utav denna tomhet som man förvärvar känslan av absolut frihet trots varje restriktion och tvång som växer ur ens individuella sinessupplevelse. Alla saker intighet innebär ett noll, och deras mängd en oändlighet; och på grund av denna uppenbara motsägelse, blir ekvationen möjlig: $0=oo$, och $oo=0$.

Denna ekvation ger Butsugen uttryck för på följande Zen-vis:

'Det sägs att den forntida Prins Nata, gav sitt kött tillbaka till sin moder, och sina ben tillbaka till sin fader, och att då uppträdande som sig själv i sin ursprungliga gestalt, utförde Prinsen stora mirakel.

Å Bröder, hur tror ni att detta kunde ske?

Hans köttliga delar återlämnas till hans moder och hans beniga portioner till hans far; i vilken ursprunglig kropp manifesterade Prinsen sig själv?

Ifall ni, Å Bröder, kunde se in i denna historias mening, skulle ni ha era fem Skandhas fullständigt renade, och svälja upp de tio kvarteren.

Lyssna till min Gatha:

Benen till hans far och köttet till hans mor,

Vilken kropp har Prinsen?

Lyssna uppmärksamt på mig, Å mina bröder!

Bergen och floderna och den stora jorden –

Där är hans Kropp fullständigt synlig:

Alla världarna i de tio kvarteren är på den,

alla kalpas och levande varelser däri

Visar varken gående eller kommande.

Och kom ihåg, detta prat av mig ska inte bli verbalt tolkat!

Då Prins Nata flås på sina kroppsliga existens, var är hans så-kallade ursprungliga kropp?

Är det en ande? Vad är då anden?

Buddhister skulle säga att det är ett blankt intet, vilket är, en nolla, och bara därför sväljer den upp hela universum med dess mångfaldiga existenser, med dess berg och floder, dess stjärnor och månar: Nollan = Oändligheten..

Nata manifesterar sig själv i sitt Ursprungliga Jag fattig på all dess psykologiska innehåll, det vill säga, han är mästare över sig själv.

Han använder sina åtrår, sina fantasier, sina tankar, inte för sina egoistiska ändamål, utan för sin primära vilja, som är karuna.

Prins Nata flådd på sin existens av sinnen och intellekt kan liknas vid en cirkel utan perefieri, och därför med dess center överallt. Denna typ av cirkel har ett oändligt antal centrum, de är ingenstans och överallt, överallt och ingenstans.

Den Prinsliga Kroppen är, metafysiskt talat, Här-Nu, i vilken allt det föregående absorberas och ut ur vilket hela framtiden utvecklar sig.

Butsugens gatha precis citerad har därför sin Prolog så här:

Sju gånger sju är fyrtionio
Titta syd efter Nord Stjärnan
Födelse och död, död och födelse;
Den av lera skapade kon ger ljudliga rytanden
Då fortfarande i Tusita Himlen
Buddha är redan född i sitt kungliga palats;
Då fortfarande i moderns kropp
Har han uppnått sitt arbete av universell räddning.
7X7=49, 4X9=36, eller 9X9=81

detta är sund räkning, ingen kommer ifrågasätta det.

Men hur vänder sig plötsligt Mästaren om och säger åt oss att titta syd efter Nord-stjärnan?

Vart är hans uppfattning om relativ rymd?

Jaget flådd på all dess sinnes-upplevelse måste vara en underlig sort av 'o-uppnåbarhet', kan man säga!

Kanske kan de som kritiserar Butsugen för hans sinnesfriskhet ges rättvisa eller bli ursäktade eftersom de aldrig personligt har påträffat det o-uppnåbara, deras 'kunskap' om det har aldrig överskridit en föreställning.

Det o-uppnåbara, hur som helst, konstigt att säga, är någonting verkligt och uppnåbart på ett o-uppnåbart sätt.

Detta innebär att det inte är ett föremål av urskiljande kunskap, utan av icke-urskiljande insikt eller av primärt sinne, som Zen-mästarna ibland benämner 'vardagsmedvetenhet'.

Jag har översatt det tillfälligtvis som intuition eller o-medelbar upplevelse.

Men nu tycker jag att det efter allt är bättre att lämna det i dess ursprungliga form, akalpilajna. Några incidenter från Zen-litteraturen kan göra saken klarare:

1. Det fanns en Zen-student under en mästare för vilken han var väldigt hängiven.

Varje gång han kom fram till mästaren, vinkade den senare med handen, sägande; 'Inte ännu, inte ännu'.

En tid passerade.

En kväll blev han desperat: 'Hur kan detta ske? Jag får inget instruerande ord som kommer leda mig till en insikt. Mästaren jagar helt enkelt iväg mig, sägande: 'Inte ännu, inte ännu'. Vad kan jag göra? Vad måste jag tänka om det hela?'

Han fortsatte på detta sätt i stark desperation, men fasthängande vid sin förfrågans viktighet, och grubblade över det från varje tänkbart synhåll, då helt plötsligt någonting blixtrade till i

hans sinne, och han insåg på en gång vad mästaren ville att han skulle upptäcka. Följande morgon besökte han mästaren, med önskan att låta honom veta vad som hänt. Men mästaren, som såg honom komma utbrast:

'Du har det nu, du har det nu'.

2. Då Ryutan Soshin studerade Zen under Tenno Dogo för en tid, fick han ingen speciell instruktion. En dag nalkades han mästaren och sa: 'Ända sedan jag kom till dig, har du inte givit mig någon inriktning vad gäller kokorons essens?'

Dogo sa: 'Ända sedan du kom till mig, har jag pekat ut för dig vad essensen utav kokoro är'.

'När? Snälla sig mig Å mästare!'

'Då du hämtar en kopp te åt mig under morgonen, tar jag emot den från dig. Då du hämtar litet mat att äta, accepterar jag det. Då du bugar dig för mig, besvarar jag det. När pekar jag inte ut för dig kokorons essens?'

Soshin böjde sitt huvud och började tänka på det en stund.

Dogo läraren sade till honom: 'Då du vill se in i angelägenheten, bara se det, ge ingen tid för betänksamhet. Så länge du börjar betänka det, missar du det'.

Detta sägs ha öppnat Soshins sinne.

3. Då Yakusan hörde om Zen, kom han till Sekito och frågade:

'Vad gäller den Buddhistiska läran som den förklaras i den Tredelade Korgen så har jag studerat den ganska väl.

Men vad gäller Zen, som jag förstår får oss att se direkt in i vårt kokoro, och som därigenom får oss att på en gång uppnå Buddhahood, så är jag inte alls klar omkring det. Kan jag bli instruerad?'

Till detta, sa Sekito: 'Då du säger 'Det är så', fångar du inte det, då du säger, 'Det är inte så' fångar du inte det; då du säger 'Det är på en gång så och inte så', fångar du det inte heller.'

Yakusan misslyckades att förstå det.

Sekito sa honom sedan att han skulle gå till Kosei och träffa Baso som där må upplysa honom omkring frågan.

Yakusan kom till Baso som han blivit instruerad, och frågade honom som han frågat Sekito.

Baso svarade honom:

Jag får honom ibland att höja ögonbrynet eller blinka med ögonen, men ibland får jag honom att göra varken eller.

Ibland då han gör det är han okej; ibland, då han gör det, är han inte okej.'

Vid detta upplevde Yakusan satori, och visste inte hur han skulle uttrycka sig själv.

Vad han gjorde var att helt enkelt buga för Baso.

Då Baso frågade honom efter orsaken, sa Yakusan:

'Då jag var med Sekito, var jag som en mygga på järn-tjuren'.

Baso höll med honom.

Både Sekito och Baso säger här samma sak i olika fraser. De pekar båda på det Ouppnåbara.

Yakusans sinne var dock mera förberett att komma fram till det Ouppnåbara efter hans möte med Sekito.

4. När Tozan träffade Unmon blev han frågad; 'Vart kommer du ifrån denna gång?'

'Sato.'

'Vart spenderade du sommaren?'

'Hoji, i Konan.'

'När lämnade du klostret?'

'Den 25te i 8de månaden.'

Unmon sa oväntat: 'Jag kommer spara några slag från min käpp till dig.'

Detta chockerade Tozan och han spenderade kvällen oroligt undrande vari hans fel låg att besvara Unmons varje fråga rättframt.

Då han såg mästaren om morgonen, frågade han vad det var med honom.

Unmon mästaren återgäldade honom strängt på detta sätt:

'Å din påse ris! Är det på detta sätt du går omkring från ett ställe till ett annat, önskande att studera Zen?'

Denna obarmhärtiga tillrättavisning uppväckte Tozan till det Ouppnåbara och fick honom att inse att det Ouppnåbara trots allt var någonting.

Denna Ouppnåbara-uppnåbarhet är i vårt vardagliga utbyte av hälsningar då kokoron på en gång blir medveten om cirkeln utan periferi, som omsluter oss alla och gör oss alla och envar till dess center.

Men så fort man säger: 'Jag har uppnått det' är det inte längre där, på detta sätt ouppnåbart.

Ingenting fantastiskt eller extraordinärt finns här, och ändå, är den fantastiska saken att det löser problemet av den största betydelsen i vårt liv.

Det är för denna anledning Tokusan, då han blev tillfrågad, 'Vad är den mest fantastiska saken med Zen?' svarade, 'Det finns inga ord eller fraser i Zen, inte heller finns det i den någon Dharma att bli given som sådan.'

Detta kan uppfattas i den betydelsen att Zen inte har några ord för det Ouppnåbara, därför att det inte är en Dharma eller en sak eller en definitiv föreställning som kan pekas ut för andra som det eller det där.

Så, då Seppo blev tillfrågad av en munk:

'Vad hämtade du tillbaka efter det du intervjuat Tokusan?'

sade Seppo:

'Jag gick ut tomhänt och kom tillbaka tomhänt.'

Att gå omkring tomhänt pekar mot det Ouppnåbara.

Bokuji, en av Rinzais äldre samtida, brukade säga, då han såg en munk vända sig om eller reagera till hans kallelserop: 'Å din dumbom!'

'En dumbom' kan här uppfattas som antingen nedvärderande eller som en komplimang, beroende på situationen.

Då, som en komplimang, motsvarar det: 'Å, du har det (det Ouppnåbara)!'; då som nedvärderande: 'du har ingen insikt ännu!'

I första fallet innebär en dumbom 'en vis man', under det att i det andra fallet, är han bokstavligen en.

Det Ouppnåbara är ouppnåbart, därför att det är uppnåbart vartsomhelst, och vid vilken tidpunkt som helst, likt en cirkel som har dess centrum överallt.

Det flyktiga, så-kallat, eller tillochmed vilseledande i Zen, beror på detta faktum.

Det är ingenstans och därför överallt, det är överallt och därför ingenstans.

Det är inte nödvändigt, råder ibland mästarna, att studenterna ska ägna sig själva, stelt sittande med korslagda ben, till vanan att meditera över det Ouppnåbara.

Anledningen till detta ges som sådan: dess hårdade man strävar att uppnå ett föremål, dess längre drar det sig tillbaka ifrån en, speciellt då detta föremål inte är en uppnåbar sak i dess relativa betydelse.

Faktum är att föremålet på detta sätt benämnt inte är ett föremål överhuvudtaget.

5. En gång då en statlig ämbetsman kallad O (Wang) var sen i att komma till Bokuju, frågade Bokuju ämbetsmannen varför han var försenad.

Denne sade då att han hade besökt en polomatch.

Mästaren frågade: 'Vem slår bollen, ryttaren eller hästen?'

Ämbetsmannen svarade: 'ryttaren'.

'Var han trött?'

'Ja, han var trött.'

'Var hästen trött?'

'Ja, den var också trött.'

Bokuju frågade sedan 'Var stolpen trött?'

Ämbetsmannen, visste inte hur han skulle svara på en sådan fråga. I mitten av natten gick svaret på frågan oväntat upp för honom.

O, ämbetsmannen, hälsade på mästaren nästa dag och rapporterade att han förstod mästarens fråga.

Bokuju frågade: 'Var stolpen trött?'

'Ja, trött!'

'Det här är innebörden av Zen, som den först introducerades till Kina, utav Bodhidharma, den stora läraren', konkluderar Butsugen. 'Stolpen deltar inte i polospelet och hur kunde den vara trött? Förstår ni vad detta innebär?'

Hästen är trött, så är mannen, men detta är inte nog.

Då stolpen är trött, finns det verkligen trötthet.

Det är allt väl att ämbetsmannen inser det Ofödda (som är det Ouppnåbara i terminologin jag här har använt) genom ordens ändamål, men du skulle begå ett stort misstag ifall du här skulle söka någonting resonabelt.'

Livet är en blandning mellan det mätbara och det omätbara, utav det uppnåbara och det ouppnåbara, utav det ändliga och det oändliga.

I det fallet man inte är "klarsynt" riskerar man att falla ned i ett eller annat hål.

En mästare säger: 'Ifall du säger att du ser, är dina ögon dimmiga, ifall du säger att du inte ser, är dina ögon blinda

.'

Tokusan gör en liknande anmärkning:

'Ifall du säger någonting, kommer trettio slag utav min stav att falla på dig, ifall du inte säger någonting, precis det samma trettio slag på dig!'

Då du säger att du ser någonting faller du i ett hål; och då du säger att du uppnått det Ouppnåbara, detta är också ett hål.

Det Ouppnåbara är bortom vilken form av uppnåbarhet som helst; på detta sätt Ouppnåbart.

Att se detta kräver ett "ogrumlat öga".

Som vi tidigare sagt, den första sjukdomen är att söka efter åsnan då du är på den; den andra sjukdomen är att inte stiga ned från den då du insett att du rider på den.

Den ultimata upplevelsen är att glömma både åsnan och dig själv, vilket är den åttonde och nionde av de tio ko-vallat bilderna (Ko-vallarbilderna finns återgivna i slutet av dessa tre essäer (den sista essän finns i övers. bok Till Altea från fängelset)).

Faktum är, att den åttonde och nionde, är ett, de ska inte separeras från varandra.

Dessa två, är som en skölds två sidor, vars baksida inte kan slitas av från dess framsida, och vice versa.

Då den ena separeras från den andra, kommer det inte finnas någon sköld. Faktiskt, är detta en omöjlighet?

Något omöjligt kan möjliggöras som idé, men inte som realitet.

Den åttonde bildens tomma cirkel, är en idealistisk representation.

Då detta antas vara Zen-disciplinens ultimata föremål, har vi Zen-sjuka nummer II.

Cirkeln är ett noll och en nolla har ingen betydelse i sig självt, det måste backas upp av ekvationen $0=00$, vilken innebär den åttonde + nionde.

Då denna union eller identifikation sker, har vi den tionde, vilket är den moraliska eller andliga versionen av $0=00$ och $00=0$.

Zen talar för en moralitet praktiserad på den högre nivån och inte på den ego-centrerade nivån, där moralitet vanligtvis backas upp av ett orent motiv av ett eller annat slag.

Att rena Jaget från all sitt orena innehåll är att göra det sin egen mästare, att få det att återfå

sitt ursprungliga så-bara-är-det, där dess rörelser kommer ut liksom vatten som följer sin kurs.

Hokojis fråga: 'Vad för typ av personlighet är den som inte har någon följeslagare bland alla dharmas?' som betyder 'Vad är det Absoluta?'

Butsugen kommenterar det här: 'Är inte detta att överskrida de världsliga sätten att tänka och känna? Då kokoron inte är medveten om sig själv, då ögat inte ser sig själv, går vi någonstans bortom en sfär av relativitet(er).

Då man ser en form och ändå inte ser någonting synligt, då man hör ett ljud och ändå inte hör någonting ljudligt, är inte detta att överskrida de världsliga vägarna?

Då man instiger där det inte finns någon öppning, då man ser in där det inte finns någon öppning, inser man att Buddha-vägen inte har någonting att göra med rymdens tre dimensioner. Jag skulle inte säga, då, att ni är mina elever och jag er lärare.

Då ni kan se Jaget klart, finns det ingenting som inte är på sin rätta plats.

Då, ni intervjuar er lärare, är ni inte medvetna om att han är er lärare; intervjuande er själva, är ni inte medvetna om att vara er själva.

På samma sätt, då ni läser en sutra, ser ni inte sutran; då ni äter er måltid, ser ni den inte; då ni sitter i meditation ser ni inte er själva sittande.

I er dagliga aktivitet går ingenting fel, och det finns inte en saks om överhuvudtaget är uppnåbar-

Då ni på detta sätt kan se in i sakers det-som-bara-är-så, är inte detta att lita på er själva och vara dig själv, (dvs. åtnjuta fullständig frihet)?'

Huvudsaken är att inte ta en olikfärgad syn utav existensen som en slutgiltighet och att ändå inte klänga sig fast vid en överskridande tolkning.

En Zen-mästare skulle säga: 'Innan Zen upplysning är berg berg och vatten vatten; men då man blir given en initierande upplevelse, förnekas detta, men då man får den ultimata förståelsen, bekräftas allting igen; berg är berg och vatten är vatten.'

I Kinesiskt retoriskt språk, går vatten och berg hand i hand, och innebär 'land och ocean', eller 'fasthet och flytande', 'statiskt och dynamiskt', etc.

Fysiskt sett, syftar frasen till hela universum; logiskt, då berg är berg och vatten vatten, symboliserar detta 'ja' eller 'jag håller med'; 'ja' attityden gentemot alla varelser under det att förnekandet är dennes motsats.

Då dessa motsatser överskrids och Zen-mästarna uttalar berg att vara berg och vatten att vara vatten, är uttalandet logiskt eller bokstavligt sätt det samma som det första 'oskyldiga' påståendet; men inuti och andligt är det, mellan de två uttalandena, det första och det andra, ett avstånd, en separation, som Kineserna skulle säga; så stort som det mellan himmel och jord.

Faktum är, att det inte finns någon jämförelse mellan de två, därför att de tillhör fullständigt olika kategorier, de är kvalitativt åtskilda.

Zen, utan att vara logiskt eller rationellt och ändå vara sunt-förnuft och vardagssinnat, skulle uttrycka dess 'advaistiska' (inte varande två) förståelse utav verkligheten eller inte-verkligheten i vårt dagliga språk.

(a) Chu, Nationens Lärare, blev tillfrågad av en munk, 'Vad är Vairochana Buddhas ursprungliga kropp?'

Detta motsvarar vårt moderna ordspråk: 'Vad är verkligheten?' eller 'Vad är gudomlighet?'

Nationens Lärare försökte inte förklara det i ord, som han visste skulle involvera förfrågaren i en ändlös labyrint av spekulationer, men han var på något vis tvungen att använda språk, så han sa:

'Var snäll och skicka den där tillbringaren till mig.'

Munken gjorde som han blev tillsagd. Läraren sa sedan åt honom att sätta tillbaka den på sin förra plats.

Munken följde instruktionen och upprepade sin första fråga: 'Vad är Vairochana Buddhas

ursprungliga kropp?’

Chu, Nationens Lärare tillkännagav:

’Den gamle Buddha är borta sedan någon tid!’

De som inte vet vem Vairochana Buddha är kan tänkas föreslå alla typer av förslag om innebörden av denna ’historia’, men, kommenterar Butsugen, de är alla vilda förslag kommande ur fantasin.

’Vi är nu i mitten utav en vacker höst-säsong, Å Bröder! Vem är Vairochana Buddha? Gå tillbaka till era inkvarteringar och ta varenda en utav er en kopp te.’

Sägande detta gick han ned från plattformen.

(b) Butsugen gav dem följande ’historier’ för att demonstrera vad slags dyrbar skatt som är gömd i våra sunt-förnuft uttalanden:

Joshu kom inte ned från sitt säte för att hälsa Greven av sitt distrikt, som råkade komma för att visa sin respekt för den gamle mästaren. Joshu yttrade: ’Å Herre, förstår du?’

Greven erkände att han inte förstod.

Joshu sa sedan: ’Sedan mina unga dagar har jag varit en god följare utav munk-föreskrifterna. Jag är nu gammal och har ingen energi att flytta mig från mitt säte.’

Toto Osho togs i audience hos Kjesarinnan Sokuten som var T’ang Dynastins egentliga beskyddare vid den tiden.

Han tittade upp på Hennes Majestät, och sa, ’Förstår ers Majestät?’

’Nej,’ sa Kjesarinnan.

Munken sa: ’Jag följer tystnadens föreskrift.’

Då Chu, Nationens Lärare, intervjuade Kjesaren, pekade läraren på sin mössa med en av sina fingrar och sa: ’Förstår Ers Majestät?’

Kjesaren sa: ’Nej.’

Läraren kommenterade då, ’Det är kallt och kan Ers Majestät vara snäll att låta mig behålla mössan på?’

Alla dessa mästare verkar göra narr av de mäktiga personligheterna, eller, som det Japanska ordspråket lyder: ’De ser snarare ut som om deras näsor hade blivit bortrövade utav en räva.’

I detta finns det någon Zen?

Butsugen anmärker: ’Då du förstår dessa berättelsers mening, får du en ofantlig mängd skatter nog att innehålla allt nödvändigt.

Då du inte förstår, hålls du utanför entrégrinden lika utfattig som förut.

Detta är, hursomhelst, inte Skattens fel, utan ert eget.’

(c) Sedan gammalt fanns det en mästare som blev tillfrågad av en munk: ’Vad var idén med att Bodhidharma kom från Väster?’

Detta är en ganska vanlig fråga i Zen.

Meningen är: Vad gjorde så att Bodhidharma, den första Zen-patriarken, kom till Kina från Indien.

Fanns det något specifikt motiv inom honom vari han önskade propagera Zen i Kina?

Vad är Zen, då?

Var det eller fanns det ingen Zen i Kina innan han kom över från Väster?

Är Zen någonting anmärkningsvärt som man måste peka ut som sådant?

Mästaren upprådade som han vore förvånad utav frågan som framställt, och sa, ’Varför inte fråga om din egen idé då du ingenting har att göra, istället för att fråga om någon annans idé?’

Detta innebär; ’Bry dig om dig själv, istället för att vara intresserad utav någon annans affärer.’

Munken sa: ’Vad är då min?’

’Du måste igenkänna någonting hemlighetsfullt som vanligtvis inte görs offentligt.’

'Vad är det, Å Mästare?'

Efter denna fråga öppnade den senare sina ögon vitt och brett, och slöt dem sedan.

Det här kan verka som ett annat typ av skämt på förfrågarens bekostnad. Vilket hemligt meddelande finns det i att öppna och stänga sina ögon?

Detta är något vi kan göra vid vilket tillfälle på dagen som helst.

Ingen särskilt motivation på aktörens sida.

Det finns ingen anledning att göra ett sådant beteende till någonting utav hemlig betydelse.

Vilken hemlighet önskade Zen-mästaren att kommunicera till förfrågaren?

Då Yeno, den sjätte patriarken, blev jagad utav sin medbroder kallad Ming, som var en soldat innan han omfamnade Buddhismen, insåg han att han inte kunde undfly honom, så han satte ned sitt bagage och satte sig lugnt och väntade på efterföljaren.

Han frågade sedan vad den senare ville.

Ming sa: 'Jag är inte ute efter något speciellt utom det hemliga meddelande som du sägs ha blivit anförtrodd utav vår Mästare Gunin. Jag vill veta vad detta är.'

Yeno sa: 'Ifall det är så, tänk varken på gott eller ont, och vid det tillfället, vad är ditt ursprungliga ansikte som du hade till och med innan dina föräldrar födde dig? Låt mig få det.' Detta oväntade krav uppväckte på en gång honom till den ultimata verkligheten, vilken han sökt efter.

Han sa sedan: 'finns det någon annan hemlighet?'

Yeno svarade: 'Ifall det finns någon hemlighet alls, finns den på din sida. Jag har inget att göra med den.'

Den så-kallade överföringen från en patriark till en annan, eller från mästare till sin elev, är inget annat än överlämnandet utav det 'ursprungliga ansiktet', från den ene till den andre.

Detta varande så, finns ingen personlig överföring någonstans.

'Ansiktet' är ens eget. Jag lånar det inte från någon annan.

Ifall jag skulle göra det, är det inte mitt, och varför skulle jag önska bära ett extra ansikte på det jag redan har?

Allt detta krävs i Zen för att bli medveten om det ursprungliga ansiktet som var och en av oss har till och med innan vår födelse.

Det är inget annat än Jaget rensat på allt dess innehåll, gott och ont, rätt och fel, logiskt och ologiskt.

Det är det-är-bara-så utav saker och ting.

Ingen koan behövs, inget 'katz!' behövs uttalas.

Det är kallt och jag har min mössa.

Jag är gammal och bär mina käpp vart jag än går.

Zen finns här och på inget annat ställe, skulle mästarna säga.

(d) Goso Hoyen, blev tillfrågad av en munk: 'Vad är alla föremåls slutgiltiga lag?'

Mästaren sa: 'Det finns inget anmärkningsvärt.'

Och reciterade sedan en gammal mondo som skedde mellan Roya och en munk.

Den senare önskade bli instruerad, och citerade uttalandet från en sutra: 'Det sägs att 'verkligheten' i dess bara-är-så är ren och o-nedsmutsad. Ifall det stämmer, hur kom berg och floder och den stora jorden att råka skapas?'

Mästaren gav inget specifikt svar utan ekade frågan: 'Verkligheten' i dess är-bara-så är ren och o-nedsmutsad, och hur råkade berg och floder och den stora jorden komma att existera?'

Detta gjorde så att munken kom till en förståelse.

Goso Hoyen gör sin slutsats: 'Hur dyrbart än gulddamm kan vara, skadar det ögat då det kommer i det.'

En munk frågade Tosu, 'Finns det någonting anmärkningsvärt i den Stora korgen (utav

lärarande) av Buddha?’

Den Stora Korgen syftar till hela Buddhismens litteratur som ursprungligen brukade hållas i tre korgar: (1) Sutra Korgen, (2) Vinyana Korgen och (3) Sastra Korgen.

Frågan kan omvandlas till Kristna termer som: ’Finns det någonting mirakulöst i den Heliga Bibeln?’

Tosu, mästaren, gav detta svar: ’Den Stora Korgen produceras!’

Gosu kommenterar: ’Vilket korkat svar detta är! Ha medlidande med Tosu då han blir tillfrågad en sådan sak och inte kan svara bättre! Ifall jag vore han skulle jag inte svarat som han gjorde. Låt en munk komma till mig och fråga: ’Finns det någonting anmärkningsvärt i Buddhismens Stora Korg?’ och jag kommer säga till honom: ’Gör bugningar och dra dig tillbaka, reciterande: ’respektfullt accepterar jag och kommer följa lärandet so ges!’ (Den sistameningen finner man vanligtvis vid slutet av en sutra; det motsvarar något sånär det Krista ’Låt din vilja ske, Amen) ’Under det att mitt svar kan skilja sig ganska ordentligt ifrån Tosus frågor jag er, Å Bröder: ’Vad kommer det hela slutligen till?’ Jag hoppas ni kommer hålla era ögon öppna och se vad som är vad.’

Vi letar alltid efter någonting anmärkningsvärt eller mirakulöst i saker religiösa och andliga, på detta sätt önskar vi överskrida detta vårt enformiga liv.

Zen-mästarna är på ett sätt prosaiska och lutar åt att vara faktiska i sin attityd gentemot sina religiösa erfarenheter.

För dem är ’pilen grön och blommorna rosa, bergen reser sig högt och alla floderna rinner långt för att förena sig med havet’.

De är inte alls förvånade över att finna Gud som en gammalman sågande ved, liksom Pär Lagerkvist har honom i ’Det eviga leendet’.

Då Gud blev attackerad för att inte ha gjort sina skapelser visare och mera humana, sa han helt enkelt ’Jag menade inte att göra livet till något anmärkningsvärt. Jag har gjort det bästa jag kunde.’

Zen-människor har aldrig attackerat Gud för att vara någonting annat än sig själv.

De fortsätter att såga ved med den gamle mannen och är glada över arbetet.

Zen-människor, däremot, beskyller inte dessa gudaktiga Kristna över att de frågar Gud om livets mening, för det som är känt som det religiösa livet börjar med att reflektera över Jaget och att ställa frågor överallt omkring det. Låt oss ta en liknelse för att illustrera det religiösa livets uppvaknande.

Det börjar, psykologiskt talat, med att känna sig osäker på Jaget. Jaget liknas vid en punkt. Då det finner sig själv vara bara en ensam punkt med ingenting djupt bakom det, ryser det vid sig själv. Vad är jag? följer naturligt.

Punkten omringas utav det Okända.

Frågan har verkligen kommit upp på grund av detta faktum, men förfrågaren själv är inte medveten om detta annat än att hon känner sig orolig, ostadig, som om hon inte hade något ankare.

Det är denna känsla som uppeggar intellektet.

Då väl uppeggat, tittar intellektet sig omkring och påträffar det Okända.

Vanligtvis, närhelst ett liknande påträffande sker, kommer intellektet på något sätt över det, därför att det är någonting definitivt, greppbart och uppnåbart.

Men denna gång är situationen inte så lätt avklarad.

Väggen som står framför det, faktiskt omringar det, den har uppenbarligen ingen grund; det finns inget handtag eller en spak genom vilken det hotande monstret kan lyftas upp för betraktande och bli framlyft för intellektuell analys

I Buddhistisk terminologi, sitter Jag-punkten eller punkt-jaget på det ouppnåbara.

På grund av denna anledning, känner den sig tvingad eller driven utav en okänd kraft, och har ingen kontroll över sig själv, är inte mästare över sig själv, åtnjuter ingen frihet även fast den känner en viss aning av frihet som, hursomhelst, inte är annat än själv-illusion eller själv-bedrägeri.

Och på grund av denna illusion och villfarelse blir Jaget torterat, trakasserat och frustrerat.

Enda lösningen för situationen, enda sättet att bli mästare över sig själv, att skaka av sig själv alla de återhållande tentaklerna.

Detta kan aldrig uppnås så länge Jaget har någonting emot sig, och tror sig själv vara vid punkten att sväljas av intigheten.

Alla de dualistiska fantasierna måste bli omintetgjorda.

Psykologiskt, måste punkten göra ett hopp in i intigheten av intet.

Punkten finner då sig själv i centrumet av en cirkel utan någon periferi.

Cirkeln upphör nu att vara den hotande väggen.

Jag-punkten är fladd på dess påhittade innehåll som ni blir utbytt emot ett oändligt antal Jag-punkter som överfyller cirkeln.

Varenda ett utav sådana Jag-punkter är mitt Jag – Jaget i dess ursprungliga så-bara-är-det.

Denna upplevelse kallas det Ouppnåbara.

Ouppnåbar(heten) utav det Ouppnåbara uppnås nu på det sättet att det aldrig nås upp till.

Förfrågan(det) som började alla dessa komplikationer, berodde på uppeggandet orsakat av det okända, vilket är det Ouppnåbara.

Det sägs därför att frågandet är svarandet och att då vi tar upp en fråga har vi redan svaret på den.

Detta är det mänskliga livets enigma; det börjar från det Ouppnåbara, och i detta ouppnåbara liv finner det sitt ankare som är inget-ankare.

För de logiska, eller faktum är, för vem som helst som gillar att behandla det Ouppnåbara föreställningsmässigt, kan allt det som sagts låta konstigt eller oförståeligt, vilket är naturligt, därför att poängen som Zen vill göra är inte på det föreställningsmässiga planet, utan på ens faktiska per-sonliga erfarenheter.

Så länge som man gör föreställningar utav erfarenheten, ses den senare som någonting fullständigt främmande.

Zen-disciplin är ur denna synpunkt helt och hållet olik intellektualiserande. Det står inte i vägen för det Ouppnåbara, utan störtar sig rätt in i upplevelsen utav det. Då man inser situationen, försvinner det mesta av det oförståeliga fastsatt vid Zen.

Då Hôgen, under det att han reste ifrån ett kloster till ett annat, råkade ha en intervju med en mästare kallad Jizo, frågade Jizo, 'Vart är du på väg?'

'Jag är en resande munk.'

'Förstår du vad allt ditt resande mynnar ut i?'

Hôgen erkände: 'Nej, det vet jag inte.'

Jizo sa, 'Ifall du vill veta vad ditt resande mynnar ut i, är detta 'Jag vet inte' den verkliga saken som du är ute efter.'

Hôgen sägs ha haft en skymt in i den ultiama verkligheten.

Vi kan aldrig veta en sak på Zen sättet så länge vi håller den borta ifrån oss, det är, då vi fortsätter att bada i före-ställningar och uppfattningar.

Frågan börjar på detta sätt, och då den besvaras finner man sig själv, inte längre på intellektets nivå. Detta är känt som att identifiera sig själv med det Ouppnåbara.

Zen föraktar aldrig intellektualiserande som sådant, men den vill att intellektet ska veta sin plats, och inte gå bortom den sfär den med rätta tillhör.

Intellektualiserande introducerar oss till det Ouppnåbara eller pekar på det, berättande för oss vart det ligger.

Det är inte intellektet som kommer föra oss rätt in i det Ouppnåbaras sfär.

Det är som om det vore att den stannar vid ingången och det är vi själva som måste gå in, lämnande allting som har varit omkring oss själva.

Till och med då en bit tråd lämnas runt kroppen, kommer detta vara det hinder som kommer få porten framför oss att förbli låst.

Tråden av intellektualiserande leder oss alldeles säkert tillbaka till regionen där det uppnåbara är den styrande makten.

Det enda stora felet vi är benägna att begå i detta sammanhang, är vår önskan att stanna inne i det ouppnåbaras sfär.

Då detta får överhanden, blir vår situation värre än förut.

Zen förlorar allt som den har förberett för sina elever, ty, här vänds det Ouppnåbara till en olikhet och fångslar sig själv inom ett själv-kreerat fångelse av fullständigt mörker.

Det andliga livet är inte en en-vägs passage, utan en två-vägs. Det flyter aldrig i en riktning, det kommer alltid tillbaka till där det började. Det stannar aldrig i det Rena Landet. Så fort som det uppnår det, vänder det tillbaka till världen utav obeständighet och vedermöda.

Shin-Buddhist filosofer kallar dett 'tillbakflytande' rörelsen, under det att den som för fram emot Landet av Lycka är 'framåt-flytandet'.

Som faktum, är de en enda rörelse, men föreställningsmässigt skiljer de sig från varandra.

Zen har detta också.

Så fort som det Ouppnåbara uppnås, kommer man tillbaka till det uppnåbaras värld av uppfattande-intellekt, även, fast som realitet, det inte finns något sånt som två olika rörelse strömmande.

Det Ouppnåbara är sig självt bara då det är i världen av uppnåbarhet.

Svaret ska inte separeras från frågan och vice versa.

På detta sätt att uppnå det Ouppnåbara, måste man ställa frågor och göra förfrågningar in i alla föremåls källa, och dessa förfrågningar måste bli drivna så långt de kan komma.

På grund av detta, krävs en högst noggrann själv-inspektion. Molnen av mörker som gömmer prajnas ädelsten från att upplysa alla föremål omkring oss och oss själva kan borstas bort bara då existentiella förfrågningar (kända som kufu (kung-fu), enträget fortsätter ställas.

Daiye Soko, en av But Sugens yngre samtida och en elev till Bukka Yengo, uttrycker starkt och definitivt sin syn på relationen mellan Zen och intellektualiserande.

Jag citerar från ett av hans brev till hans lekman-studenter, som vanligtvis är höga statliga ämbetsmän och forskare.

Som forskare är de benägna att tolka Zen från en intellektuell synpunkt och försöka komma fram till dess mening genom skrivna dokument och muntliga instruktioner från mästarna. Daiye är väldigt mycket emot denna tendens som finns hos hans bokstavligt-sinnade proselyter. Brevet är till Chang, rådsmedlemmen:

'Ifall du är beslutsam att axla detta bagage (av Zen-studier), måste du vara beredd att bygga upp dig själv likt en ram dekorerad med stål utav god kvalitet; då kommer det finnas någonting av samklang (mellan dig och Zen). Så länge som du fortsätter att förlita dig på din lärdom, din djuptänkthet, och matar dig själv med bottenatsen kvarlämnad av gamla visa människor, kultiverar du din karma-rot av födsel-och-död.

Så inte de visa männen i äldre dar, 'Ifall du har till och med en liten del av världsligt intresse och bekymmer-samhet, kommer detta visa sig vara en bundenhet för många kalpas'?

Namn heliga och profana är inte mer än tomma ljud; överlägsna former och underlägsna former, är alla vilseledande bilder.

Ifall dina tankar är efter dessa, kan du vara säker på att pinas på ett eller annat sätt.

Men man kan också involveras i stora olyckor om man är motsträvig till dem.

Icke-fasthållande likväl som fasthållande, motsträvighet lika väl som bekymmersamhet – alla till samma grad är orsaker till frustration.

Även disciplinära måttstockar, uppställda av gamla mästarna, som trodde dessa vara nödvändiga, är mer eller mindre en fråga om ändamålsenlighet.

På grund av denna orsak utstötta Rinzai ett 'Katz!' så fort som en munk kom till porten; Tokusan svingade sin stav vid samma tillfälle.

De som följer skuggan istället för föremålet självt, tycker mästarna var oresonligt strikta, obarmhjärtiga och ignoranta för mänsklig känsla. Men i verkligheten var de alltför farmoderliga, badande i smicker.

Men de kunde inte ha tålmod med de som strävade efter att finna någonting djupsinnigt eller någonting som giver upp sig självt till logiken i det som kom ut ur mästarens mun.

Så länge de söker Zens mening i verbala instruktioner genom intellektualiserande och fantiserande, är de som människor som tittar i väster efter saker som bara kan upptäckas i öster. Denna brådskande jakt kommer naturligt göra situationen värre.

Ifall du önskar överskrida den karmiska kedjan utav födsel-död och frigöras från ett liv i bojor, är det bäst för dig att kasta iväg böckerna som du har studerat in i en annan värld, och ge upp vanan att ta din tillflykt till intellektualiserande eller spekulation.

Var likt mannen som varken hör eller ser, fastän utrustad med öron och ögon, och som förblir stum; dvs gör dig själv till en bit trä eller tegel. Och håll ditt sinne fullständigt tom på dess lärdom och intelligens och var liksom den tomma rymden.

Då du uppnår detta, börjar du närma dig ditt mål.

Men du må ifrågasätta, då man är som en bit trä eller tegel och ens sinne är helt och hållet tömt på sitt innehåll, vart någonstans närmar du dig? Vem kommer vara intim med en sådan människa?

Du måste ihågkomma att då en sådan fråga kommer upp i dig, hävdar fortfarande din intelligens sin plats och misstolkar Zen-mästarnas väl-riktade instruktioner.

Sakyamuni, tillfrågad upprepade gånger av sina elever, yttrar slutligen i Lotus Sutrån, Dharma-naturen som fullständigt bortom den intellektuella analysens greppande.

Detta kan låta oacceptabelt för de flesta Zen-studenter som föreställer sig att det inte finns någonting utav värde bortom logiskt tänkande.

Buddha sade vidare vid slutet av sin 49-åriga missions karriär att inte ett ord hade yttrats av honom under denna långa period.

De som är intellektuellt skruvade kan igen protestera inför detta uttalande av Buddha. När hans predikningar kommer upp överallt, hur kan man säga att han inte yttrat ett (enda) ord?

Du verkar gilla det gamla talesättet: 'Att säga så är okej; att inte säga så är okej; att säga samtidigt så, och inte så är okej'

För att rätt förstå detta uttalande, hursomhelst, krävs en upplevelse.

Du måste först gå genom en period av fullständig motsägelse innan du kommer fram till fullständig bekräftelse.

Du måste genom ekluten: "inte så, inte så, helt och hållet inte så".

För att komma till detta måste du vaka konstant över dig själv, hela din varelse måste sättas i arbete, och din värld av förnuft-intellekt måste åtminstone temporärt dra sig tillbaka ifrån medvetandefältet.

Tiden kommer komma då du känner dig likt en rått instängd i ett hörn.

Då du helt och hållet förlorat dig i vad du ska ta dig till eller hur du ska framåtskrida fortsatt, kommer din kofu till sitt fulla mognande.

Då helt oväntat kommer du finna en passage öppen, då förnimmelsens eller upplysningens dörr kommer bli funnen öppen framför dig.'

Eftersom vi lever i världen utav förnuft-intellekt, och är på det viset uppbyggda att ställa frågor vid varje situation vi möter, finns det inget fel vad gäller oss själva i att fly undan till vår

intelligens och försöka finna en lösning intellektuellt.

Det som Zen protesterar emot är då vi tar intellektet för den enda verksamheten att ge oss någon sorts lösning på vilken fråga som helst som vi kan uppbringa.

Det finns i intelligensens natur att söka in i livets mysterier.

Men det kommer vara ett enormt misstag att förlita sig på den helt och hållet eller tro att den kommer ge oss full tillfredsställelse på alla sätt, då frågorna gäller själva vår varelse.

Sådana frågor ställs faktiskt inte utav intellektet i dess eget territorium, utan kommer från en mycket djupare källa än ren nyfikenhet.

De flyter upp från medvetandets djup som är bortom intellektet armar. Ty, den senare tillhör våran varelses periferi.

Då betraktad från intellektuell synpunkt, eller omvandling till en föreställning, är Varelsen inte längre sig själv.

På detta sätt, dess ouppnåbarhet.

Den djupaste andliga tillfredsställelsen och sinnesfriden som följer den, måste komma från detta ouppnåbarhetens faktum.

Det Ouppnåbara bevaras ostört från vår intellektuella upprördhet. Den måste lämnas åt sig själv tills den är redo att ge ett svar på frågorna som uppenbarligen kommer från intellektet, men som i verkligheten, är resultatet av att det Ouppnåbara självt uppeggat intellektet.

Vi kan fråga, ”Vad är det som har upprört det Ouppnåbara att ta detta steg? Varför förblev det inte tyst i dess så-är-det-istället för att uppröra hela denna ordning som har pågått ända sedan vårt medvetande vaknade?”

Det är intellektet som ställer frågorna, sökande skäl för allting, men det finns en sak som vi måste acceptera i dess så-är-det-bara. Och det underliga faktumet är, att då vi har saken självt, måste vi inte fråga någonting om den. Vi är så helt och hållet tillfredsställda att vi glömmer allt det tumult vi har orsakat på grund av det.

Dess mer tumult, dess djupare tillfredsställelsen.

Detta är vår varelses mysterium, och vi vilar tillfredsställda i dess så-är-det-bara. Mysterium eller inget mysterium – det bryr vi oss inte längre om.

Då vi sätter intellektet på ena sidan och det Ouppnåbara på den andra, kan vi aldrig få tag i det.

Försök inte hålla dem separerade, i opposition. Så länge som denna separation och opposition bibehålls kan vi aldrig komma till en lösning.

Då det Ouppnåbara blir fattad som ouppnåbar, upphör den att vara en ouppnåbarhet. Vilken opposition det än fanns i början mellan det uppnåbara och det Ouppnåbara, mellan det man kan veta och det ovetbara, mellan föreställning och verklighet, är inte längre möjlig att uppehålla.

Detta kallas Zen-upplevelsen.

Då denna upplevelse segrar, sammanblandat det uppnå-bara i det Ouppnåbara, och det Ouppnåbara i uppnåbara.

Så fort en lyfts upp kommer den andre med denna. Men vi måste minnas att detta inte sker på föreställningarna nivå, utan existentiellt eller experiment(iellt), eller vi kan adoptera en annan terminologi och säga, inte statiskt utan dynamiskt.

Dessa dagars forskare gör det sin uppgift att kultivera mycket lärdom och att memorera mycket. De vill veta allting, ha en förståelse för allting.

Efter det dessa förstått sakerna i denna värld, går de vidare till att förstå också de saker som inte hör till den här världen.

Olyckligtvis misslyckas de i att inse att det mellan denna världs saker och de i en annan värld inte finns några punkter av likhet överhuvudtaget.

Vad gäller en annan världs saker, kan man förstå dem enbart genom kultiverandet av inget-sinne och icke-handling, genom att stöta ifrån sig all verbalism och bokstavslärande, genom att borsta iväg allting uppnåbart genom studier och minnet, genom att bli som enbart en docka som

inte vet någonting och är inkapabel att göra någonting.

Genom att gå in i denna sfär kan man verkligen tala om saker i en annan värld, lika väl som i denna värld.

En människa som, helt och hållet förlitande sig på sin intelligens, talar om sakers världsliga resonabilitet, systematiserar dem genom principer av relativ kunskap, och fortsätter kalkylera och projicera alla slags sådana ting, och som slutligen pockar på andras erkännande utav dem; sådan kallas utav Buddha en arrogant människa.

Han är den som skär Buddhas prajna liv av överskridande visdom, föraktar Mahaprajnas sanningar, och vars förlåtelse inte skulle accepteras av ett tusen Buddhas som framträdde på jorden samtidigt.

Baso säger oss: 'Intet annat än ditt hjärta (kokoro) är Buddha.'

Ifall du strävar efter att uppnå förlåtelse genom att enbart följa stil, kan du aldrig komma i samklang med verkligheten. Därför att då du tar ditt eget hjärta (kokoro) för den ultimata verkligheten finner du någonting emot dig själv. Det kommer alltid finnas en opposition mellan två föremål.

Du går ifrån ett till ett annat oupphörligen. Det är liksom att kasta dig i elden för att undvika att drunkna.

Vad är meningen med att springa mellan två motsatser?

Den illusoriska kroppen i spegeln återkastar dess bild.

Bilden och den illusoriska kroppen, de är inte annorlunda varandra.

Du önskar att göra dig av med bilden, bara behållande kroppen,

Glömmande att kroppen och bilden från början är tomma.

Kroppen och bilden, inte varande två, ifrån början,

Den ena kan inte existera av sig själv, under det att den andra är icke-existernade.

Ifall du önskar att bibehålla den ena under det att du ger bort den andra,

fortsätter du flyta och sjunka i 'födelsn-och-dödens' hav.

'Å Tohwan Koji! Ifall du önskar att se ditt kokoro öppet och fritt måste du sätta din tilltro till talesättet 'Buddha är inget annat än ditt kokoro' och försök inte förlita dig på din intelligens!'

En icke-Buddhist som var filosof frågade Buddha: 'Jag kommer inte fråga dig om det som kan uttryckas i ord, inte heller kommer jag fråga dig om det som är bortom ord.'

Den VärldsUpphöjda En satt för ett tag utan att säga ett ord.

Filosofen prisade Buddha, och sa 'Den VärldsUpphöjda Ens enorma brinnande hjärta har öppnat upp för mig självbedrägeriets moln och har låtit mig få ett inträde.'

Då filosofen gick, frågade Ananda Buddha, 'Vilken insikt fick filosofen som gjorde att han sa att han fick ett inträde?' Buddha sa: 'Det är liksom en intelligent häst, som vet vart han ska gå genom att se skuggan av piskar röra sig.'

Vår värld utav förnuft-intelligens är destinerad att vara ambivalent: svart och vitt, gott och ont, rätt och fel, att vara och icke vara. Men det är vår mänskliga situation att vi inte kan fortsätta vara nöjda utan att gå bortom den dualistiska tolkningen utav verkligheten.

Motsägelserna som anfaller oss från överallt i livet måste på något sätt lösas.

Ifall vi tar motsägelserna som oundvikliga och olösbara, måste vi på något sätt finna anledningen eller förnuftet som gör dem oundvikliga och olösbara, och på samma gång får oss att känna att vi är tillfredsställda och nöjda med det.

Intellektet må insistera på upplösningen och reduktionen utav alla motsägelser som orsakar sådan förvirring och irritation i vårt dagliga levande. Det är antagligen så att det som vi vanligtvis uppfattar som "logiskt harmoniskt" inte är helt och hållet logiskt, och vi kan behöva överskrida logik som den traditionellt framkom.

Vi kan starta med en ny logik som utvärderar motsägelserna ifrån ett högre perspektiv, så att de löser allt in i ett fält där de helt och hållet förlorar sin besvärande kvalitet.

Att 'lugna hjärtat' kommer först och intellektet måste ordna sig själv för att tjäna det.

Frågan kan fortfarande kvarstå; hur detta tjänande återgäldas.

Frågan ämnad Buddha av den icke-Buddhistiska filosofen som det refereras i Mumonkan (XXXII) rör precis poängen som tas upp ovan.

Faktum är att studiet utav Zen kommer till sitt avslut då denna punkt tillfredsställande besvaras. Hur löser Zen-mästarna motsägelsen 'att vara och inte vara'?

Det är naturligt att förvänta sig att de inte åberopar argumentation.

De strävar efter att få tag i de mest fundamentala och mest konkreta faktumen i vårt mänskliga levne.

All typ utav resonemang eller analys eller vetenskapliga experiment leder dem till föreställningar, vilket är att gå längre bort ifrån våra omedelbara personliga upplevelser.

Föreställningar lämnar många konkreta individuella specifika faktum utanför betänkande. Zenvägen är drastisk och radikal och klipper av analys från dess första början.

Den tillåter aldrig den logiska processen att utveckla sig oändligt.

Då Nansen såg munkarna av två sektioner i ditt kloster bråka över vem som ägde en katt, höll han upp djuret framför dem och utropade: 'Ifall ni säger ett ord kommer jag inte skära den i två delar.'

Ingen yttrade ett ord och den stackars varelsen offrades för deras oförmåga att lösa dilemmet av "att vara" och "inte vara".

Baso blev tillfrågad: 'Bortsett från alla förnekanden och bekräftanden, kan du säga mig vad som förde Bodhidharma från Indien till Kina?'

Detta är att greppa efter den ultimata sanningen, utan att ta till alla typer av logiska spetsfundigheter, skulle man kunna säga.

Baso sa helt enkelt: 'Jag är trött idag. Jag kan inte svara dig. Du borde snarare gå till Chizo.' (Chizo var en av Basos närmaste lärjungar).

Detta är stillöst för en filosof att svara på en fråga som tas upp i hans klassrum.

Seccho den stora Zen-mästaren som har utmejslat sig själv för sina kommentarer på vers till några väl-kända Zen-historier, skriver om Baso här: 'Bortom fyra uttalanden och ett hundra förnekanden: 'Ovan himmel och bland människor, jag ensam vet det hela.' '

Dessa två fall är nog för att demonstrera riktningen Zen-mästarnas sinnen tar, varigenom de löser de logiska motsägelsernas problem.

Secchos versifierade kommentarer på den icke-Buddhistiska filosofens fråga om saker som kan uttryckas och inte uttryckas i ord, börjar något satiriskt, kan vi säga, men slutar på detta sätt:

Verkligheten hjul förblir alltid orört,

Men, då det en gång har satts i rörelse, kommer det utan tvekan delas i två.

Den ljusa spegeln reser sig för att sättas på piedestalen.

Och ingen tid förloras för att reflektera klyvnaden utav det vackra och det fula.

Det vackra och det fula som delat! (moln utav villfarelse sprider sig!)

Varthelst i fältet av stort hjärta

Vi upptäcker inte en partikel smuts!

Vi tänker på den intelligenta springaren som känner piskans skugga

galopperande tusentals mil bort –

skulle den kunna kallas tillbaka?

Ifall han kunde det, knäpper jag med mina fingrar tre gånger.

Ifall verklighetens hjul förblir stilla är det inget hjul.

Hjulet är ett hjul bara då det snurrar. Det Uppnåbara måste vända sig in i det uppnåbara, men den ena får inte vara större än den andra.

Delningar utav alla sorter måste pågå för alltid och oändligt, men Buddhas stora medlidande hjärta, ses ljust upplysande hela världen där ingen smutsig atom gör spegelns ansikte dunkelt, det är bättre att säga, där Buddha-hjärtat bibehåller sin upplysande kvalitet.

Bland delningens oändligt smutsiga partiklar och dess konsekventa komplikationer och förvirringar är Buddhas medlidande hjärtas upplysande kvalitet möjlig just på utav denna världs smutsiga partiklar.

Filosofiskt talat, är huvudpoängen i studiet utav Zen, i Sosans termer (dog 606) (den 3de patriarken):

'Jaga inte Varande, bli inte heller fäst vid Icke-varande. Var för alltid i Enhet och de två kommer försvinna utav sig själv. Då du önskar att återvända till det Orörliga genom att stanna rörelsen, börjar det Orörliga röra sig ännu mera. Så länge du fortsätter med dualism, hur kan du bli bekant med den enda?... De två är på grund av den enda, och håll aldrig fast vi den enda.

Det enda sinnet är det Ofödda och de tio tusen sakerna defektlösa...'